

lader alt for meget ståa i Officerernes Haand, og jeg har ogsaa nævnt Eksempler derpaa fra de allersidste Dage, saa det behøver jeg formodentlig ikke her at komme nærmere ind paa. Det ærede Medlem siger fremdeles, at jeg har karakteriseret denne Lov som en Klasselov. Og hvad er en Klasse, spørger det ærede Medlem. Det kan det ærede Medlem læse i Loven, hvor der i Paragraf efter Paragraf er Tale om det overordnede og det underordnede Mandskab. Dér har man altsaa Klasseforskellen mellem dem af første Klasse, dem, der bor i Agterenden af Skibet, og Mandskabet af anden Klasse, dem, der bor forude. Hvorledes kan det tænkes, siger det ærede Medlem, at Føreren ikke har Doms- og Straffemyndighed? Jeg har ikke i og for sig kritiseret, at Føreren har Domsmyndighed. Jeg har om dette Spørgsmaal udtrykkelig sagt, at jeg med Hensyn til disciplinære Straffe ikke skulde have noget imod, at Føreren havde Domsmyndighed, men derimod ikke Straffemyndighed. Enhver af Føreren afsagt Dom bør prøves ved en Domstol, naar Skibet kommer i Land. Sker noget saadant, skal jeg ikke have noget imod de Domsbestemmelser, der staar i Loven. Det ærede Medlem var klar over, at det var slemt, hvis Disciplinærstraffe og Disciplinens Haandhævelse kunde anvendes til Forfølgelse, men det er den Slags Ting, der sker daglig i vore Skibe, man har adskillige Eksempler paa, at Sømand er sprunget over Bord, fordi de ikke kunde udholde at leve i det Helvede, som Officerne beredte dem. Der foregaar endvidere stadige Rømninger, som jeg har nævnt Eksempler paa; Søfolk tvinges til at rømme, fordi de bliver hundset og daarligt behandlet. Naar f. Eks. en Skibsdreng bliver pryglet Dag efter Dag af Officererne, fordi de beskylder ham for Tyveri, ender det med, at Drengen render sin Vej. Jeg har haft et Eksempel, hvor en Mandovre i Jylland henvendte sig til mig og spurgte, om jeg ikke kunde skaffe Hyre til hans Dreng. Jeg henvendte mig til en Reder, og Drengen fik ogsaa Hyre. Men jeg hørte, at han et Par Maaneder efter var deserteret. Jeg forhørte mig saa om Grunden dertil og fik at vide, at det skyldtes den Omstændighed, at Styrmanden, der var en degraderet Kaptajn, aldrig betegnede Drengen med andet end „Socialisthund“. Jeg havde skaffet ham om Bord, og det var tilstrækkeligt for denne Styrmand til at hæfte dette Skældsord paa ham. Han benævnte ham aldrig med andet, og til sidst blev det uudholdeligt

for Knægten, og han løb sin Vej. Saa-danne Ting sker daglig omkring i vore Skibe, det underordnede Mandskab behandles hundset og daarligt af de overordnede. Men, siger det ærede Medlem, Sømanden kan klage og gøre det uden Udgift. Ja, det ved jeg nok. Men naar en Sømand kommer i Land og har Udsigt til at faa Hyre straks igen, vil han ikke gaa og vente mange Dage i Land for at faa en saadan mindre Sag behandlet af Domsmyndigheden, han vil hellere tage ud at sejle og søge at tjene nogle Penge. Men selvfølgelig kan dette Spørgsmaal ordnes paa en praktisk Maade, saaledes at Sømanden ikke behøver at blive i Land og spille sin Tid. Man kan gennem Lovgivningen arrangere det saaledes, at i de Sager, hvor det kun drejer sig om mindre Forseelser, og som gaar til Domstolene, efter at Skibsføreren har afsagt en Dom under Iagttagelse af de Former, som Loven foreskriver, kan man bemyndige Organisationerne, Sømandenes Forbund og Søfyrbødernes Forbund, til at optræde paa den klagende Sømands Vegne, og han bliver da ikke forhindret i at tage ud at sejle. Kunde man gaa ind paa noget saadant, tror jeg, at der vilde blive skabt større Retssikkerhed for Søens Arbejdere end den, der hjemles dem gennem Bestemmelserne her.

Det ærede Medlem sagde, at mine Oplysninger med Hensyn til fordærvet Kost stred mod hans Erfaringer. Men det ærede Medlem spiser ikke sammen med Mandskabet, naar han rejser paa 1ste Kahyt. Det ærede Medlem spiser i Salonen, og dér serveres den paa en helt anden Maade end for Mandskabet. Dér tilberedes Kosten af helt andre Ingredienser end den Kost, der nydes forude i Skibet.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at det var ganske umuligt, at en Maskinmester kunde være dødrukken hver Dag, thi hvem skulde saa passe Maskinen, naar Manden altid var fuld. Der var Tale om Førstemester, og naar han er fuld, passer selvfølgelig Andenmester Maskinen, og ellers har han jo en Assistent, der træder til, naar det kniber. Det gaar saamænd nok, selv om Mester er fuld, Maskinen skal nok blive sat i Gang alligevel. Ligeledes sagde det ærede Medlem, at der var intet ærkrænkende i, at Mandskabet skulde stille til Lægeeftersyn, og det indrømmer jeg gerne. Jeg ønsker kun, at Forholdet skal være et saadant, at ikke en Fører til enhver Tid og uden nogen Foranledning kan sige til een eller flere af Mandskabet: